

I. évfolyam, 5. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. május.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

A fülemile a zsoldárok között.

A 23-ik zsoldár a fülemile a zsoldárok között. Kicsiny és egyszerű tollazatú, de éneke betöltötte a világot dallamos örömmel, nagyobb, mint emberi szív felfoghat. Áldott legyen a nap, amelyen először zendült meg ez ének!

Mit szólnál ahhoz, ha Isten egy vándort küldött volna ki, aki gyönyörű éneket énekelve járná be a világot, mely mindenivel, aki azt hallaná, elfelejtetné gondját és bánatát? Ha ez éneklő angyal minden országon átvonulva és minden népnek tulajdon nyelvén énekelve Isteni crejü hangjaival minden fájdalmat enyhítene? Ime e zsoldár ilyen angyal, akit Isten kiküldött, hogy a föld minden nyelvén beszéljen. Ő több gondot és fájdalmat enyhített, mint a világ összes bölcsei. Több rossz gondolatot, több sötét kételyt és több gondot űzött vissza barlangjába, mint homok van a tenger partján. Megvigasztalta a szegények legnemesebb seregét. Új bátorságot öntött a bátortalanok szívébe. Údító balzsamot csepegtetett a betegek sebére, az özvegyek és árvák emésztő fájdalmára. Haldokló harcosok könnyebben multak ki, ha e zsoldárt hallották; halotthalvány arcokra új remény rózsáit festette, a foglyot meglátogatta fogságában, elszakította lánczait és mint Péter angyala kivezette börtönéből és honáig visszakísérte énekével. A haldokló rabszolgát szabadabbá tette, mint ura volt. A visszamaradtakat megvigasztalta, úgy hogy nem azért gyászoltak, hogy az elhunyt eltávozott körükből, hanem hogy ők nem mehettek vele.

Munkája még mindig nem ért véget. Énekelve el fog jönni gyermekeitekhez és unokáitokhoz minden nemzedéken és időn keresztül. Szárnyai nem fognak lehanyatlani, míg az utolsó földi vándor meg nem mentetett és az idő le nem telt. Akkor vissza fog szállni Isten szívébe, ahonnan lejött közénk és tovább fog hangzani azon mennyei örömek karában, melyek örök időig zengeni fognak a mennyek harmóniáiban.

Beecher.

A legjobb idény.

Három pinczér vándorol együtt Szt.-Gottárdon át. Nem akartak úgy cselekedni, mint sokan kollégáik közül, akik vonaton száguldanak a legszebb tájakon keresztül, hogy azután hónapokig a Rivierán rossz vendéglőkben költsék el pénzüket; nem, ők a természet csodáiban akartak gyönyörködni.

„Ez volt a legjobb idényem“, mondá az első, „szobapinczér voltam egy nagy vendéglőben és valósággal 4000 koronát szereztem. Még egy ilyen év és önállósíthatom magam.“

„Ennyire persze nem vihettek“, mondá a másik. „és mégis az én legjobb idényem is volt. Hegyi vendéglőben voltam alkalmazva. Egy szép nap reggelén néhány család felkerekedett, hogy együtt tegyenek meg egy üdítő hegyi sétát és nekem kellett egy biztos helyre az ebédet elvinni. De nemsokára sűrű köd borította el a hegyet és a völgyet. A társaságot nem találtam a megbeszélthelyen. Végre, sok keresés és kiáltás után rájuk akadtam egy ijesztő mélység előtt, amelyet ők a sűrű ködtől nem vettek észre.“

37

Hála Istennek! idejekorán értem oda. Amaz örömeztet, hogy ezen családok megmentő-jévé lehettem, még ma is egész boldoggá tesz és nagyobb meglelégedéssel tölt be, mint a legnagyobb kereset és a jutalom, amelylyel oly gazdagon halmoztak el!

„És milyen volt a te idényed?“ E kérdéssel fordult most a kettő a harmadikhoz. Ez egy remek aranyórát vett ki zsebéből, melynek belsejébe a következő szavak voltak vésvé: „Mindenek végesek: Isten szeretete végtelen.“

„Beszéld el, hogyan jutottál e szép órához?“

„Nos, barátaim, ez egy igen komoly történet. Én is egy hegyi vendéglőben voltam és egy súlyos beteget kellett kiszolgálnom szobájában. Egy napon érezte, hogy vég-órája közeledik és lelkipásztor után vágyódott. Azonban a legközelebbi község, ahol volt pap, igen távol esett és emellett a lel-kész el is volt utazva. „Hát nincs itt senki, aki egy haldoklót vigasztalni tudna?!“ Senkit sem tudtam. „Pinczér“, mondá ő és meg-fogá kezem, „mondjon nekem egy vigasztaló szót!“ Verejték szállt a homlokomra. Hirtelen támadt egy gondolatom. Szobámba siettem, ahol ládám fenekén volt édes anyám bibliája. Kedvencz mondásai alá voltak húzva. Sorra felolvastam ezeket a betegnek, míg a követ-kező mondáshoz jutottam: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adá, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesz-szen, hanem örök élete legyen.“ Ezt újra és újra fel kellett olvasnom. „El ne vesszen, hanem örök élete legyen“, ismétlé ő halkán. Ekkor megfogá kezem: „Pinczér, őn volt Isten kezében azon eszköz, mely által szívem nyugalmát visszanyertem és most nyugodtan halhatok meg; fogadja ez órát emlékül. Vezesse ez őnt ez időn keresztül egész az örökkévalóságig!“ „Barátaim, most már nem teszem le kezemből a bibliát. Új világ és új élet támadt fel nekem. Azelőtt többször a leghaszontalanabb embernek képzeltem ma-gam. Most tudom, hogy egy pinczér is lehet Isten küldöttje és szolgálja, aki nem csupán a testnek tud ételt és italt adni, hanem a léleknek is az élet kenyerét nyújtani azon órában és alkalommal, amelyet Isten ad. Hálát adok Istennek ez idényért. Valamennyi közül a legjobb volt.“

Két útlevel.

Egy missziói igazgató, aki az elbeszélésben mester volt, missziói ünnepélyeken a követ-kező érdekes kafferprédikációt szokta elbe-szélni. A prédikáció szerzője egy hennszülött missziói segéd volt, akit a misszionárius súlyos betegsége folytán nem tudott szemé-lyesen előkészíteni erre a prédikációra. A kafferek templomaiban elől ülnek a keresz-

tények, a férfiak és nők jobbról és balról elkülönített padokon, mögöttük a templomot látogató pogányok vörös takarókba bur-kolózva csiszákon. Jobb megértés végett fontos tudni még, hogy minden elköltöző keresztény, aki más gyülekezetbe megy útlevelet kap, amelyben az új lakóhelybeli misszionárius oltalmába ajánlatik. Az alapige az adodénár története volt. A prédikáció a következőképen hangzott:

Itt egy dénarról van szó. Tudjátok e ti, hogy mi ez? „Nem.“ Én sem tudom. Azután tovább szó van itt egy császarról és hogy a császárnak meg kell adni azt, ami a császáré. Tudjátok-e ti mi az, császár? „Nem.“ Én sem. Így hát egyikünk sem tud semmit. Tehát hagyjuk ezt. Azonban tovább ez áll: „Adjátok meg az Istennek, ami az Istené.“ Nos hát mit tesz ez: „Adjuk meg Istennek ami az Istené?“ Teszitek e ti ezt? Ti ott hátul vörös takaróitokban, meg-adjátok e Istennek azt ami Istené? Nem, ugyan néha vasárnapokon eljöttök ide az isteni tiszteletre, amellet azonban folytatjátok a bálványimádástokat. Ti nem adjátok meg Istennek azt, ami az övé. Meg kell térnetek tehát és megkeresztelkednetek. De ezt ti nem akarjátok tenni és ameddig ezt nem teszitek, nem lehet semmit elkezdeni veletek.

És ti többiek, hogy álltok ti? Megadjátok Istennek, ami Istené? Bár meg vagytok keresztelve. Akkor adott nektek az Úr útlevelet a mennyországba. Abban ez áll: „Ez és ez nevemre megkereszteltetett. Drágán vásá-roltam meg őt, véremen; ő az enyém, egy-kor bemehet a mennybe és üdvözüljön.“ Ezen útlevel kabátotok zsebében van. De milyen az életek? Úgy éltek-e, mint illik azoknak, akik meg vannak keresztelve és a mennybe akarnak menni? Te, Péter, ott! Nem loptál-e egyszer egy bárányt? És te, Jack, te a pálinkához láttál és lerészegedtél annyira, hogy szégyen gyalázat volt! Hogy egyezik ez az útlevellel, mely odahaza, vagy a kabát-zsebekben van? Ugyan, hogy tüntök fel előttem? Meg fogom mondani nektek, hogy történt ez. Akkor, amikor szándékotok volt rosszat cselekedni, akkor valaki kopogtatott ajtótok előtt, és ki jött be? Az ördög és így szólt: „Mit kívánsz tőlem? Te hívtál.“ „Igen“, válaszoltál te: „itt kaptam az Úr Jézustól egy útlevelet. Ez jó a mennyországba és meg is akarom tartani.“

De szeretnék még egy útlevelet e világba. Tudsz-e nekem egy ilyet szerezni?“ „Persze“ monda az ördög, kaphatsz ilyen útlevelet“ és mindjárt íráshoz is látott: „Ez és ez ezennel kap egy útlevelet e világba, hogy hazudhat és csalhat, lophat és részegesked-hetik amikor és amennyit akar. Ő egyáltalán tehet amit akar, meg van engedve, neki; de ennek fejében legyen is az enyém.“ És most aláírta nevét az ördög, átadta neked az

útlevelet és így szólt: „Így hát itt van részedre egy útlevél e világba, ez életre.“

Nos hát ez az! Két útlevelet van, az egyik a mennybe és a másik a földre. És nálatok asszonyoknál sincs másképen. Neked, Katalin, gonosz nyelved van és az igazsággal nem igen törödsz. És te, Hanna, neked bár szép neved van, de hiú vagy és azt hiszed, hogy mindig a legújabb divat szerint kell öltözködnöd és minden multságba elmenned. Ez nem megy.

A Megtartó így szólt: „Aki engem követni akar, tagadja meg magát.“ Erről persze te tudni se akarsz. — De hát hol van az Elza? Hiszen ő még két héttel ezelőtt itt volt! Óh, ő meghalt, hisz' mi mindnyájan tudjuk. Lásd, te Péter és te Jakab, ez nálatok is bekövetkezhet, talán előbb mint azt gondolnátok. És hogyan jártok akkor, ha a mennyország kapuja előtt álltok és kopogtattok? Én megmondom nektek, mi fog történni. Az Úr Jézus ki fog lépni és útleveledet kéri. Te a zsebedbe nyulsz és kiveszed Jézus útlevelét. Az Úr Jézus elolvassa az útlevelet és így szól: „No igen, az útlevél jó, látom a nevem rajta van.“ De ő tovább tudakozódik: „Éltél is ezen útlevél szerint?“ Erre lesütöd szemed; mert nincs jó lelkiismereted. Azután tovább kérdez: „Talán csak nincs még egy útleveled?“ Erre félelem és rettegés szállja meg szived, zavarodban köhécselni kezdesz és megvakarod füled tövét; szeretnél mondani valamit, de nem igen tudod mit; mert az Úr Jézusnak hazudni nem lehet. Élesen szemedbe néz és így szól: „Látom, nálad nincs rendjén a dolog, neked van még egy útleveled, csak ki vele!“ Te keresed és úgy teszel mintha nem találnád; de végre mégis elő kell szedned és odaadod az Úr Jézusnak. Ő nézi, olvassa és így szól: „De hát mi ez, Péter? Hiszen ördög-útleveled van! Hát hogyan jutottál hozzá? Nos vedd vissza útleveled és menj ahhoz, aki kiállította. Itt nincs számodra hely.“ A másik útlevelet pedig széttépi; mert az nem érvényes már többé. Hát mit fogsz most tenni? Szégyenkezve kell távoznod a mennyország kapuja elől és rájössz, hogy az ördög rászedett; de persze most már késő a hibát helyre hozni.

Tudjátok-e most már, folytatta a prédikátor, mit tesz az: Istennek adni, ami az Istené? Nem elég, hogy meg vagy keresztelve és keresztény neved van, istenfélő életet is kell élned, különben nem használ semmit a Jézus-útlevél. Add át neki szived, szenteld neki életed. Ime, ezt teszi Istennek adni, ami Istené. Amen.

Ez volt a kaffer-prédikáció. És nem volt hiábavaló. A következő héten 15—20 felnőtt jött a misszióáriushoz és megvallotta bűneit. Így szóltak: Eddig két útlevelünk volt, de ezentúl csak egyet akarunk.

Megtért a kocsmában.

„Kocsmáros úr, még egy pohár pálinkát!“ Pajtásai mind elmentek és magára hagyták a piszkos asztalnál — undorodik a pálinkától, de innia kell akarata ellenére is. A pohár eldőlt, kártyái előtte hevernek, feje fáj — megvetésre méltónak tartja magát. Maga elé tekint és hosszú idő óta először gondol ismét — maga sem tudja, miért — hogy mi lesz még belőle. Ilyen módon nem folytathatja már sokáig; ennyire még sohasem sülyedt eddig; felesége már régóta nem akar tudni semmit felőle. „Ó, ha van Isten az égben, segítse rajtam!“ Öntudatlan ima volt az iszákos embernek e sóhaja és odafönn, ahol minden szegény bűnös imája meghallgattatik, e sóhaj is nyílt fülekre talált. Bűnei, melyeket ittasságában elkövetett, hirtelen ismét felmerültek emlékezetében; bűnök, még kimondani is rettentesekek. A pokol elkerülhetetlen volt részére, annak biztos tudatára ébredt.

Senkisé volt a kocsmában kivüle és a kocsmároson kívül, aki a söntés mögött végre elaludt. Olyan csend volt a helyiségben! A szegény ember hátrafordult, az az érzése volt, mintha mégis volna még valaki a szobában. Nem látott senkit, mire ismét kezdé elmúlt életét áttekinteni. „Ó, az én bűneim! Teljesen romlott vagyok, rám nem vár más, mint a hóhér kötele; vége, vége mindennek.“ Ismét félni kezdett. Úgy érezte, mintha minden bizonynyal lett volna még valaki jelen; mintha valaki mögötte állt volna. „Ha bűneid skarlát pirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek mint a gyapjú“, mintha valaki ezt súgta volna fülébe; mintha valaki kezeit szeretetteljesen tette volna vállaira és így beszélt volna tovább hozzá: „Van még remény részedre! Én megváltó vagyok; fordulj hozzám, add nekem bűnös, tisztátalan szivedet, jer hozzám részegségedben — én véremet ontottam éretted Golgothán, e vér megtisztít téged minden bűnődtől, jer hozzám! Tekints fel! Ha nekem adod át magadat, ott fenn leszesz az angyalokkal halálad után és mindörökké velem lehetsz.“ A részeg ember feltekintett és maga-magát látta — tisztán és egészségesen, ragyogó arcczal, mellette két angyal állt győzelmi pálmákkal kezeikben. Igen, ő volt az! De lehetséges volt, hogy ő ennyire megváltozhatott?

„Ilyen leszesz az örökkévalóságban, ha engem követsz“, mondá Jézus, „de már itt a földön is szabad leszesz az iszákosságtól; otthonodban boldog és megelégedett; mindenki tisztelni és becsülni fog és képes leszesz másokat is segíteni. Jer hozzám!“

Ő igen, kész volt hozzá menni, ha ily boldogító jövő várt reá nála; örömmel kész

volt bűneivel szakítani. „Könyörülj rajtam, szegény bűnösöm“, imádkozá és a megváltó, aki nem hagyta el és vele volt nyomorúságában még a kocsmában is, megsegítette és békességet küldött szívébe.

Kora hajnalban elhagyta a bűnök színhelyét, hogy sohase térjen oda vissza többé.

A mai világ.

Hallhatjuk néha ezt a kijelentést: „Ügyetlenül várasztottam életemnek időpontját. Mikor fiatal voltam, az öregeket nagyra becsülték és így hallgatnom kellett; most, hogy megöregedtem, az öregek nem számítanak többé és így megint hallgatnom kell.“

Nem egy olvasó fogja mondani: „Én is így jártam.“ Van valami igaz a fenti kijelentésben. A családban, az iskolában, a nyilvános életben megváltozott az ifjúság hangja a multhoz képest. Lassanként megszűnik a kegyelet, a szerénység, az alázatosság öregebbekkel szemben és a készség tőlük tanácsot és útbaigazítást elfogadni. A tekintély is mind kevesebb számba megy. Az uralkodók, előljárók, lelkesek, tanítók, mesterek és szülők tekintélye mind jobban aláásatik és egy mindent kritizáló, mindent jobban tudni akaró nemzedék nő fel, mely a féktelenséget és korlátatlanságot jogának tekinti. Ha nem megy neki úgy, ahogy szeretné, golyót röpít fejébe vagy leszúrja azt, aki útjában áll. A legnehezebb kérdéseket, melyek felett az öregek is sokat töprengenek, sok fiatal ember már eldöntötte. Vélt ismeretei felfuvalkodottá teszik, képzeletében ismeri a látható és láthatatlan világ minden titkát, azaz egész biztosan tudja, hogy láthatatlan világ nem létezik és nincsen túlvilág. Hogy mi a forrása e gonosz szelemnek és hogy mennyire oka az öregeknek nagy része annak, hogy a fiatalok ilyenekké lettek, azon gondolkozzék az olvasó még tovább. Ami korunkban rossz, hajtson bennünket önvizsgálatra és bűnbánatra.

Legyetek az igének megtartói.

Egy alkalommal egy tengeri utazáson egy hívó ember a hajón ült és olvasott Bibliájában. Vele szemben ült egy idősebb úr, aki őt figyelemmel kísérte, azalatt míg olvasott. Midőn olvasását befejezte, így szólt az öreg úr: „Ön is, úgylátszik, azok közé az emberek közé tartozik, akik mindent hisznek, ami a Bibliában áll?“

„Igen, én is azok közé tartozom“, válaszolá a hívó ember.

A másik így folytatá: „Hiszen lehetséges, hogy az, ami a Bibliában áll, igaz; de kétségen felülínek azt nem tartom. Mégis van e könyvnek egy tulajdonsága, mely csodálatot kelt bennem és amelytől nem tudok szaba-

dulni. Van ugyanis irodámban egy fiatal könyvelő, aki szintén e bibliaolvasók közé tartozik és az ő egész személyisége és teljes élete állandó prédikációként hat reám. Élesen megfigyeltem őt és nem vagyok képes megszabadulni a meggyőző bizonyítékoktól, melyet e fiatal ember élete szolgáltat. Az ő magaviselete tartóztatott vissza attól, hogy teljes istentagadóvá nem váltam.“

Ó, mily élesen, figyelni meg a világ e hívők életét, hogy vajjon megegyezik-e az a hitvallomásukkal! Mi élő levelek vagyunk, melyeket minden ember vizsgál és elolvas. Ó, bárcsak az igének megtartóiként és ne csak hallgatóiként bizonyulnánk be; mert ha csak hallgatói vagyunk, magunkat csaljuk meg és azonkívül még mások megbotlásának okozóivá válunk.

A hívás.

A kutya hallgat gazdája hívására. Miért akar a bűnös rosszabb lenni az értelmetlen kutyánál? Isten az Úr, vajjon nem akar szavára hallgatni és hozzáfordulni, ha hívja? „Ma“ mondja a Szent-Lélek Dávid által, „ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket“. (Zsolt. 95, 7. 8.)

Ha a kis csirke nem akar a vércse karmái közé jutni, akkor a kottlós hívó hangjára kell hallgatnia és ennek szárnyai alá kell menekülnie. Ha a bűnös nem akar a Sátán hatalmába esni, akkor Isten hívó szózatára kell hallgatnia és szívből meg kell térnie. Így lesz azután Istennek biztos oltalmában.

— Hol van a Te helyed?

— Ott, ahol tehetsz valamit az Úr részére.

Minél jobban gyűlöl ellenséged, annál türethetlenebbé teheted helyzetét, ha szeretetet és barátságot tanusítasz iránta.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. I.

Vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor és

Kedden este 8 órakor (németül),

Csütörtökön este 8 órakor (magyarul).

Kispesten, Fő-utca 5.

Hétfőn este 8 órakor (magyarul),

Csütörtökön este 8 órakor (németül).

Palotaújfalun, Dugonits-utca 25.

Kedden este 7 órakor és

Vasárnap d. u. 4 órakor (magyarul).

Szivesen látjuk!

Kiadó: Melle F. H. Ottó.

Szerkesztő: Jakob János.